

Sygn. akt IV U 367/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasinski
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania Z. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 19 lutego 2014 r. Nr (...)

w sprawie Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala Z. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 01 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r.

Sygn. akt IV U 367/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 19 lutego 2014r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu Z. S. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że decyzja powyższa została wydana na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 10 grudnia 2013r. Komisja uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniósł ubezpieczony Z. S. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu podnosił, że od 2003r. jest uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, od 2000r. posiada stały uszczerbek na zdrowiu (k. 2-4).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że ubezpieczony nie przedstawił dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji ZUS (k. 9-10).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony Z. S., ur. (...) był uprawniony do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 31 grudnia 2013r. (k.168 a.r.). W dniu 14 października 2013r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (k.173 a.r.). Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 31 października 2013r. stwierdził, że ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy do 31 października 2016r., a częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu (k.175 a.r.). Zastępca Głównego Lekarza Orzecznika Oddziału ZUS w S. zgłosił zarzut wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i sprawa została przekazana do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej Zakładu (k.176 a.r.). Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawcy stanu po amputacji urazowej palców I, II, III ręki lewej w 2000r. oraz wskaziciela prawego w 2002r. uznała, że nie jest on niezdolny do pracy (k.4-5 a.l., k.180 a.r.). Opierając się na tym orzeczeniu organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty.

Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy. W swojej opinii biegły (k.15 a.s.) rozpoznał u ubezpieczonego stan po amputacji palców II i III ręki lewej, stan po amputacji opuszki kciuka ręki lewej, stan po amputacji palca II ręki prawej. W opinii biegłego ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy od 1 stycznia 2014r. do 31 grudnia 2015r. W uzasadnieniu biegły wskazał, że w obecnej sytuacji powoda stwierdza się znacznego stopnia niesprawność lewej ręki – upośledzenie funkcji chwytnej, brak możliwości wykonywania prac siłowych i ruchów precyzyjnych. Prawa ręka jest nieco sprawniejsza, ale jej przydatność przy pracach fizycznych i precyzyjnych jest ograniczona. Upośledzenie sprawności obu rąk jest utrwalone, nie rokuje poprawy. Nie ma możliwości wykonywania prac siłowych ani precyzyjnych. Wykonywanie pracy stolarza, w sytuacji niesprawności obu rąk, może być niebezpieczne, z powodu zagrożenia nowymi urazami. Dotyczy to również wielu innych prac fizycznych.

Ubezpieczony ma wyuczony zawód stolarza. Pracował w zawodzie. Obecnie nie pracuje.

Ubezpieczony popierał odwołanie. Pełnomocnik organu rentowego wnosił o odwołanie odwołania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz.1673 ze zm.) na skutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy.

Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczony spełnia warunki zawarte w tym przepisie. Odnośnie warunku niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy Sąd podzielił opinię biegłego. W ocenie Sądu Okręgowego opinia ta zasługuje na uwzględnienie, ponieważ została wydana przez lekarza odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i szczegółowej analizie dokumentacji medycznej. Opinia ta jest zgodna z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS.

Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłego sądowego, który uznał, że Z. S. jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wnioski opinii zostały oparte na

zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404).

Opinia biegłego sądowego jest zbieżna ze stanowiskiem Lekarza Orzecznika ZUS. Pełnomocnik organu rentowego nie zgłosił konkretnych zarzutów do opinii. W tej sytuacji stanowisko Komisji Lekarskiej jest odosobnione.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii powołanego w sprawie biegłego są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinia ta jest zupełna, jasna, zaś zawarte w niej stwierdzenia są kategoryczne. Biegły w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonał oceny stanu zdrowia opiniowanego, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy.

Podnieść należy, iż przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w wyroku.